

ASHLEY ELSTON

10 SÜRPRİZ RANDEVU

Çeviren
İren Kori

18 Aralık Cuma

"Bizimle gelmek istemediğine emin misin?"

Annem arabanın yolcu koltuğunun penceresinden dışarı sarktı ve son on dakikada onuncu kez beni şiddetli bir kucaklamayla kollarına aldı. Sesinin yalvaran tonu işe yarıyordu. Şimdiye kadar deneyimleyebileceğim ilk özgürlük kırıntısına ulaşmama çok yakın olmama rağmen pes edip arka koltuğa atlamama saniyeler kaldığını hissedebiliyordum. Ben de kollarımı ona dolarken sarılmam her zamankinden daha sıkıydı.

Babam öne doğru eğildiğinde gösterge panelinin yumuşak mavi ışığı yüzünü kapladı. "Sophie, Noel'de seni burada bırakmaktan gerçekten nefret ediyoruz. Şimdi kim çatal izleri olan yerfıstığı ezmeli kurabiyeler yediğimden emin olacak? Bunu tek başına yapabileceğime güvenebileceğimizden şüpheliyim."

Güldüm ve başımı eğdim. "Ben eminim," dedim. Ve emindim. Bu vedalaşma kısmı zordu ama sonraki bir buçuk hafta boyunca Margot'nun evinde davul gibi şişmiş vücut uzantılarına bakmaya katlanabilmemin imkânı yoktu.

Ebeveynlerim, ablam ve kocasıyla birlikte olmak için güney Louisiana'daki küçük bir kasaba olan, dört saatten biraz daha az uzaklıktaki Breaux Bridge'e gidiyordu. Margot altı hafta sonra ilk bebeğini doğuracaktı ve süperempoze preeklampsi, bu her ne anlama geliyorsa artık, sorunu olduğu ortaya çıkmıştı. Tüm bildiğim, bunun ayaklarını gülünç boyutlarda şişirdiğiydi. Bunu da yatağında çakılı kaldığı süre boyunca sıkıntıdan patlayan

Margot'nun bana ayaklarının akla gelebilecek her açıdan çekilmiş fotoğraflarını göndermesi sayesinde öğrenmiştim.

"Tek başıma olmayacağım ki," diye devam ettim. "Nonna* ve Papa'nın** yanında ailemizin diğer yirmi beş üyesi de bana eşlik ediyor olacak."

Babam gözlerini devirdi ve mırıldandı, "Neden hepsi sürekli bir evde takılmak zorunda anlamıyorum."

Annem onu kaburgalarından dürttü. Geniş ailemizin boyutu şaka değildi. Annemler sekiz kardeşti ve hemen hemen her kardeşin birkaç çocuğu vardı. Anneannemle dedemin evi her zaman kalabalık olurdu ancak bayram zamanlarında Grand Central Terminali'ne dönerdi. Yataklar ve masadaki yerler yaşlara göre verilirdi, bu yüzden kuzenlerim ve ben daha küçükken Noel arifesini her zaman oturma odasının zeminine geçici olarak kurulan tek bir büyük yatağa sardalyeler gibi sığışarak geçirirdik; ayrıca her öğün, tabağımız, kırmızı plastik bardağımız ve kucağımız arasında hassas bir denge gerektirirdi.

"Lisa'yla kalmak istemediğine emin misin? Onun evi daha sakin olur," diye önerdi annem.

"Eminim. Nonna ve Papa'nın evinde iyi olacağım."

Lisa teyzemin evi çok daha sakin *olurdu*. Lisa Teyze, annemin üç dakika daha büyük ikiz kardeşiymiş, bu sebeple de beni annemin yaptığı gibi göz hapsine alırdı. Benim aradığım bu değildi. Ben bir miktar özgürlük peşindeydim. Ve Griffin'le biraz baş başa zaman geçirmenin. Küçük bir şehirde yaşadığınızda ve babanız emniyet müdürü olduğunda ikisini de elde etmek zordu.

"Tamam. Baban ve ben Nonna'nın doğum günü partisinin akşamüzerinde geri dönmüş oluruz. Hediyeleri o zaman açarız." Annem ön koltukta kıpırdanıp duruyordu; ayrılmaya hazır olmadığı açıktı. "Anlayacağın, Brad'in ebeveynleri orada olmayacak olsaydı bizim de gitmemiz gerekmezdi. Kayınvalidesinin her zaman nasıl Margot'nun mutfağını yeniden düzenlemeye ve

---

* (İt.) Büyükanne -çn

** (İt.) Büyükbaba -çn

mobilyalarının yerini değiştirmeye çalıştığını biliyorsun. Yatağa çakılıp kalmışken Margot'nun bir de o kadının ne yaptığını merak ederek endişelenmesini istemiyorum.”

“Ve Tanrı korusun, *damadınızın* ebeveynleri *sizin* kızınızla ilgilenilebilir,” diye takıldım. Annem çocuklarına karşı aşırı korumacıydı. Margot'nun tek yapması gereken kocasının ebeveynlerinin misafirliğe geleceğinden söz etmektir ve annem bavulları hazırlamaya başlamıştı bile.

“Bekleyip yola sabahleyin çıkabiliriz,” diye önerdi annem babama.

O daha lafını bitirmeden babam başını olumsuz anlamda sallamaya başladı. “Bu akşam gidersek daha çabuk varırız. Yarın Noel'den önceki cumartesi. Yollar kâbus gibi olacaktır.” Babam bir kez daha ne eğilerek benimle göz göze geldi. “Eşyalarımı alıp anneannenle dedenin evine gitmek için yola ık. Yolda olduğunu haber vermek için onları ara.”

Babam böyle biriydi; işini çok ciddiye alırdı. Yıllardır ilk kez, birkaç günden daha uzun süre polis merkezinden uzakta olacaktı.

“Tamam.” Annem bana bir kez daha sarıldı ve babama bir öpücük gönderdim. Ardından gittiler.

Ebeveynlerimin SUV'sinin parlak kırmızı arka lambaları gözden kaybolurken içimde bir duygu seli dalgalandı: Heyecan verici bir beklentiye ek olarak karnımın derinlerine yerleşen bir hüzün. Bundan kurtulmak için elimden geleni yaptım. Onlarla birlikte olmayı istemiyor değildim, Noel sabahı ebeveynlerim yanımında olmadan uyanacağımı düşünmek midemi düğüm düğüm yapıyordu ama tüm tatilimi Margot ve Brad'in kk dairesinde hapis vaziyette geiremezdim.

Odama döner dönmez ilk iř, birkaç saat içinde orada olacağını söylemek için Nonna'yı aradım. Dikkati dağınmıktı; sahibi olduğu ieki dükkânındaki müşterilerin yüksek sesle konuştuğunu duyabiliyordum ve ona söylediğim her üç kelimedenden yalnızca birini duyduğunu tahmin edebiliyordum.

“Arabayı dikkatli sür, hayatım,” dedi. Telefonu kapatırken, seradaki Randy’ye Noel yıldızı çiçeklerinin fiyatını bağırdığını duydum ve sırtışıma bastırdım.

Saat altıydı. Minden’den anneannemle dedemin ve ailemin geri kalanının yaşadığı Shreveport’a gitmek kısa bir araba yolculuğuydu. Nonna beni saat on sularına kadar beklemeyecekti.

Dört harikulade saat bana kalıyordu.

Yatağıma uzandım ve gözlerimi yavaşça dönen tavan vantilatörüne diktim. On yedi yaşında olmama rağmen ebeveynlerim evde yalnız kalmamdan hoşlanmazdı. Bunu bir şekilde elde ettiğim zamanlardaysa, genellikle arabayla evin önünden geçen bir polis alayı olurdu – *sırf bir şeyleri kontrol etmek için*. Bu her türlü gülünçtü.

Yatağımda telefonumu el yordamıyla bulup burada kalacağımı haber vermek için Griffin’i aradım ancak sekiz çalıştan sonra sesli mesaja düştü. Ona bir mesaj yazdım, ardından şu üç küçük noktanın belirmesini bekledim. Kalmama izin vermeleri için ebeveynlerimi ikna etmeye çalıştığımı ona söylememiştim; bu çabam işe yaramazsa ikimizin birden hayal kırıklığına uğramasına gerek yoktu.

Birkaç saniye daha boş ekrana baktıktan sonra telefonu yatağıma fırlatıp çalışma masama geçtim. Dağınık bir şekilde masanın üzerini kaplayan makyaj malzemeleri yığını, renkli kalemler ve oje şişeleri vardı. Önümdeki duvara asılı panonun neredeyse her santimi kafamda tarttığım her üniversite için sert, beyaz dizin kartlarını sergiliyordu. Her kartta renklerle kodlanmış artıların (yeşil) ve eksilerin (kırmızı) bir listesine ek olarak her okulun başvuru koşulları vardı. Birkaçının üstündeki büyük yeşil onay işareti, her koşulu karşıladığımı ve kabul edildiğim anlamına geliyordu ama hâlâ çoğundan haber bekliyordum. Ben buna İlham Panom diyordum, annemse onu Takıntı Panosu olarak adlandırıyordu.

Gözlerim lisenin birinci yılının başında raptiyeyle tutturduğum ilk karta ilerledi: LSU.* Eskiden onun panoda yer edecek tek

---

* Louisiana Eyalet Üniversitesi –çn

okul olduğunu düşünürdüm. Fakat sonra diğer seçeneklerime kapıyı kapatmamam gerektiğini fark etmiştim.

Telefonum çınladı ve bakışlarımı yatağa geri çevirdim. Bu sadece birinin sosyal medyada son gönderimi beğendiğine dair bir bildirimdi – Griffin’in mesajıma cevap verdiğinin değil.

Çalışma masamda istifli boş kartlara göz attım ve bir Griffin listesi hazırlamayı yarım saniye kadar aklımdan geçirdim. Bir yılı aşkın süredir birlikteydik ve genellikle en büyük odağımız okuldu ama önümüzde iki haftalık bir tatil vardı ve endişelenecek sınavlar veya ödevler olmadan burada onunla baş başa olma fikri heyecan vericiydi. İşleri ağırdan aldığımız hâlde ilişkimizi sonraki seviyeye taşımakla ilgili düşünmediğimi söylesem yalan olurdu.

*Yeşil: Hemen hemen bir yıldır birlikteyiz
Son sınıftayız ve neredeyse on sekiz yaşındayız*

*Kırmızı: Henüz “Seni seviyorum” demedik
Henüz “Seni Seviyorum” demeye hazır mıyım emin değilim*

Bu listenin orada asılı olduğunu görmek annem için kesinlikle bir sorun yaratırdı, bu yüzden bunu yapma dürtüme direndim.

Telefonum bir kez daha öttü. Mesaj simgesini gördüğümde kalbimin teklediğini hissettim fakat ekranı kontrol ettiğimde Margot’dan gelen başka bir fotoğraf gördüm.

Görüntüyü açtım ve birkaç dakika ona dikkatle baktım. Birinin telefonu elinden alması gerekiyordu.

BEN: ????? Bu da nesi???

MARGOT: Ayak parmaklarımın bir yakın çekimi. Aralarında hiç boşluk yok. Onları kımılatamıyorum veya ayıramıyorum. Tıpkı küçük sosislere benziyorlar.

BEN: Ya asla normale dönmezlerse?? Ya ömür boyu sosis ayak parmaklarıyla kalırsan? Ya küçük plastik parçasını ilk iki parmağının

arasına geçiremediğin için bir daha asla parmak arası terlik giyemezsen? O ayaklarla çocuğunu rezil edeceksin.

MARGOT: Herhalde sosis ayak parmakları sosis el parmaklarından daha iyidir. Belki de eskiden Toby Teyze'nin giydiği, şu sahiden çirkin ortopedik ayakkabılardan giymek zorunda kalırım.

BEN: Onları göz kamaştırıcı bir hâle getirebilirdin. Belki kabartma boyayla ayakkabıların her iki yanına adını yazardın. Tapılası sosis parmak ayakkabıları olurlardı.

MARGOT: Sayende şimdi canım sosis çekiyor.

BEN: İğrençsin. Ve bende ömür boyu kalacak bir iz bıraktın. Sosis ayak parmakları ve göz kamaştırıcı ortopedik ayakkabı korkusundan asla hamile kalmayacağım.

Mesajıma cevap yazması birkaç dakikayı buldu.

MARGOT: Annem az önce bana mesaj atıp senin gelmediğini söyledi!!! Bu ne demek, Soph??? Annemle Gwen arasındaki çekişmeden beni sen kurtaracaktın. O ikisinin bir araya geldiğinde nasıl olduklarını biliyorsun!!

BEN: Tek başınasın. O sosis ayak parmaklarının arasındaki pamuk tiftiğini kimin temizleyeceğine dair kavga etmelerini gerçekten umuyorum. Belki diş ipi kullanmaları gerekir.

MARGOT: Asla kurtulamayacağım bir görüntüyü gözümün önüne getirdin. Seni hayatının geri kalanı boyunca sosis ayak parmaklarıyla lanetliyorum!

BEN: Bebek doğduğunda geleceğim.

MARGOT: Söz mü??

BEN: Söz.

MARGOT: Griffin şimdiden orada mı?

BEN: Seni ilgilendirmez.

MARGOT: Teslim ol. Hayır, dur... teslim olma.

BEN: Ha. Ha.

Griffin'in beni aramasını beklerken oyalanmak için tüm sosyal medya sayfalarına göz attım. Telefonum sonunda çaldı ve Griffin'in adı ekranın üzerinde parladı. Yüzüme birdenbire yayılan geniş gülümsemeye engel olmayı denemedim bile.

"Selam!" diye bağırdı arka plandaki yüksek sesli müziğin ve gürültünün üzerinden.

"Selam! Neredesin?" diye sordum.

"Matt'te."

Üçüncü sınıftan beri en iyi arkadaşım olan Addie dahil, Matt'in evinin arka bahçesinde ve havuz evinde takılan birçok kişinin paylaştığı sayısız gönderiyi çoktan görmüştüm.

"Margot'ya gitmek için yolda mısınız?" diye sordu.

"Planlar değişti. Nonna ve Papa'yla kalıyorum. Ama birkaç saat daha oraya gitmek zorunda değilim."

"Ne? Seni neredeyse hiç duyamıyorum," dedi yüksek bir sesle.

"Planlar değişti!" diye bağırdım. "Burada kalıyorum."

Bas gitarın sabit ritmini duyabiliyordum fakat hangi şarkının çaldığını çıkaramadım.

"Babanın seni gitmeye zorlamadığına inanamıyorum," dedi.

"Biliyorum, garip değil mi? Buraya gelmek ister misin? Veya ben Matt'in evine gelebilirim."

Bir saniye sessiz kaldıktan sonra, "Matt'in evine gel. Herkes burada," dedi.

Bir hayal kırıklığı sızısı hissettim. "Tamam, birazdan görüşürüz," diye karşılık verdim, ardından aramayı sonlandırdım.

Matt'in evindeki kalabalık beklediğimden büyüktü. Bugün Noel tatilinden önce okulun son günüydü ve görünüşe göre herkes kutlamaya hazırdı. Evin, çalılıkların ve ağaçların üzerine iple asılmış bir milyon ışık olmalıydı. Gerçekten, uzun süre hareket-siz duran her şeyin üzerinde ışık vardı.

Çoğu kişi tişörtle şort giyiyordu ve bu durum tüm süslemelere karşın Noel havasını hissetmeyi zorlaştırıyordu. Sivrisinekleri

kovalarken kış tatilinde olduğunuzu gerçek anlamda hissedemiyordunuz. Aptal Louisiana havası.

Arabamı dört ev geride, bulabildiğim en yakın boş yere park ettim. Bu uzaklıktan bile Matt'in arka bahçesinden gelen bas gitarın kalın sesli ritmini duyabiliyordum. Komşuların bir saat içinde polisi araması beni şaşırtmazdı. O vakte kadar gitmiş olacağımızı umuyordum; polislerden biri kaçınılmaz olarak babamı aradığında ona anneannemle dedemin evine giden yolu yarılmış olmak yerine neden burada olduğumu açıklamak zor olurdu.

Matt'in evine vardığımda garaj yolunun yanındaki çimenlerde oturan ve tartışıyormuş gibi görünen bir oğlanla bir kız gördüm. Drama genellikle bu kadar erkenden başlamazdı. Beni fark ettiklerinde sustular ve onlara mahremiyet sağlamaya çalışarak tempomu artırdım. Müziği takip ederek arka bahçedeki havuz kenarının yolunu tuttum. Evin köşesinden dönmek üzereyken birinin kolumu çekiştirdiğini hissettim.

Hemen ardından nefes kesen bir kucaklamanın içine çekildim.

"Gelmeyeceğini sanıyordum!" Addie birkaç kişinin bize doğru dönmesine yetecek kadar yüksek sesle ciyakladı.

"Ebeveynlerimi bensiz gitmeye ikna ettiğime inanabiliyor musun?"

"İnanamıyorum! Nonna'da mı kalıyorsun?" Bir somurtmayla altdudağını çıkardı. "Yine de seni zar zor göreceğim!"

Güldüm. "Hayır, beni göreceksin. Bir planım var. Nonna gün boyunca öyle meşgul olacak ki yokluğumu hissetmeyecek bile. Buraya geri döneceğim ve birlikte zaman geçirebileceğiz."

"Ebeveynlerin öğrenirse çığına döner. Arabanı gizlememiz gerekecek." Addie hopyayıp zıplıyordu. "Ah! Olivia'yı da getir. Onu uzun zamandır görmedim."

Başımı olumlu anlamda sallamakla birlikte onun benimle gelmek isteyeceğinden kuşkuluydum. Olivia birçok kuzenimden biriydi ve annemin ikiz kız kardeşi Lisa'nın kızıydı. Aramızda yalnızca iki ay vardı vardı ve eskiden aşırı yakındık ama son bir-

kaç yıldır birbirimizi gitgide daha az görür olmuştuk. “Olivia dükkânda Nonna’ya yardım ediyor. Sıvışabilir mi emin değilim.”

Addie’nin gözleri parladı ve beni havuz kenarındaki eve sürüklemeye başladı. “Onu oradan kurtarmanın bir yolunu bulmamız gerekecek.”

“Griffin’i gördün mü?” diye sordum konuyu değiştirip Olivia’dan uzaklaştırarak.

“Henüz değil ama Danny ve ben de daha yeni geldik. Belki içeridedir.” Başıyla havuz kenarındaki evi işaret etti. “Bira ister misin?”

“Hayır, birazdan Nonna’nın evine araba süreceğim. Bir yerden bir şişe su bulayım,” dedim farklı yönlere ayrılırken. Addie fundalıktaki gizli fıçıya yöneldi ve ben kalabalığı yararak ilerledim. İçeri girdiğimde müziğin sesi çok yüksek olduğundan konuştüğüm ilk birkaç kişi beni hiç duyamadı.

Sonunda odaya girebildim ve Griffin’in birkaç arkadaşını buldum.

“Sophie! N’aber?” diye bağırdı Chris, ardından bana sarılmaya çalıştı. Şimdiden beyaz atletine ve boxerına kadar soyunmuştu. Onu güvenli bir mesafede tutmak için kolumu uzattım. Chris hep partilerde çıplak kalmaya çok yaklaşan bir tipti. Okulun Cadılar Bayramı dansına bir kovboy kılığında gelmişti ama gecenin sonunda kostümünden geriye kalan sadece dar boxerının üzerindeki bir çift deri tozluktu. Edepsiz teşhir yüzünden bir hafta okul sonrası cezaya kalmıştı.

“Aynı. Griffin nerede?” diye sorduktan sonra odaya göz atmak için arkamı döndüm.

Chris elini arka tarafına doğru salladı. “Oralarda bir yerde. Bira bulmaya gitti.”

Başımınla onayladım, sonrasında hızla Chris’in etrafından dolandım. Kalabalığın arasında ilerlemek zordu ama sonunda Griffin’i tam havuz kenarındaki evin küçük mutfağına saparken gördüm. Halka şeklinde dans eden bir grubun ortasına düştü-

ğümnden ve Josh Peters beni kendi etrafımda birkaç kez döndürmeden gitmeme izin vermediğinden Griffin'e ulaşmam birkaç dakikamı aldı. Köşeyi dönüp de müziğin sesinin bir nebze kısık olduğu mutfağa girmek üzereyken Griffin'in, "Sophie buraya geliyor," dediğini duydum.

Beni durduran sözcükleri değildi. Onları söyleme şekliydi. Hayal kırıklığıyla doluydu.

Griffin'in en yakın arkadaşlarından biri olan Parker buzdolabından iki bira çıkarıyordu. İkisi de benim kapının hemen dışındaydı olduğumu fark etmemişti.

"Abılasının evine mi ne gitmiyor muydu?" diye sordu Parker.

Griffin'in başı öne eğildi. "Öyleydi. Ama artık değil."

Kalıyor olmam sanki tatilini mahvetmiş gibi Griffin'in moralini fena hâlde bozmuştu. Bunu –bir şeyi sabırsızlıkla beklerken mutluluktan aklınız başınızdan gitmek üzereyken o şey ansızın elinizden alındığında içinize dolan o korkunç hissi– sesinde duyabiliyordum. Tatilde burada olmayacağımı düşünürken ben de bu şekilde hissetmişim.

Kalacağımı öğrendiğinde Griffin'in sesinden de bu okunuyordu.

Neler oluyordu?

Griffin dönmeye başladığında köşeye sıvıştım. Neden saklanıyordum ki? Hışımın oraya dalıp cevap talep etmeliydim. Oysa donakalmıştım. Beşe kadar saydım ve ardından yavaşça tekrar mutfağa baktım.

"Her an burada olabilir," dedi ama yerinden kıpırdamadı.

Parker biralardan birinin kapağını çabucak açıp Griffin'e uzattı. Griffin büyük bir yudum içti.

"Peki, sorun ne?" diye sordu Parker. Belli ki Griffin'in hayal kırıklığını o da duyabiliyordu.

Griffin omuz silkti. "Bir pislik gibi konuşmuş olacağım ama gideceği için bir bakıma memnundum. Bilirsin, ayrılırsak nasıl olacağının bir denemesi gibi olacaktı."

Kalbim küt küt atıyordu.

“Ondan ayrılmak mı istiyorsun?” diye sordu Parker, sonra birasından bir yudum aldı.

Griffin yeniden omuz silkti. Çılgılık atma arzumu neredeyse karşı konulmazdı.

“Sanırım.”

Nefesim kesildi. Parker ve Griffin kapıya doğru döndü. Parker’ın gözleri irileşti ve bakışları benimle Griffin arasında gidip geldi.

Bir an için Griffin konuşulanları duyup duymadığımı anlamaya çalıştı. Fakat yüz ifadem duymuş olduğumu belli ediyordu.

Geriye doğru tökezleyerek duvara çarptıktan sonra kaçtım.

Buradan çıkmak zorundaydım. Ona bakamazdım. Burada kalamazdım.

“Sophie!” Griffin peşimden geliyordu ama onu atlatıp kapıya yöneldim. Gözyaşlarım akmaya başlamadan dışarı çıkmayı başaramayacağımdan korkuyordum. Derken Addie yüzümü gördü ve dans eden insanların arasından geçip hızla yanıma geldi, beni havuz kenarındaki evden dışarı çekti.

“Ne oldu?” diye sordu havuzun diğer tarafına ulaştığımızda.

Yere çöktüm ve ona her şeyi anlattım.

“Pislik herif,” dedi Addie. Onun peşine düşecekmiş gibi arkasını döndü.

“Lütfen, buradan çıkmama yardım et,” diye yalvardım.

Tekrar bana doğru geldi. “Elbette. Gidelim.”

Addie yerden kalkmama yardım etti ve bakımlı bahçede yavaş yavaş ilerledik. Gözyaşları şimdi yüzümden aşağı akıyordu ve onları durdurmaya bile çalışmıyordum.

Kalbim kırılmıştı.

Kırılmaktan fazlasıydı.

Tuzla buz olmuştu.

Benden ayrılmak istiyordu.

“Ona inanamıyorum,” diye alçak sesle söylendi Addie. “O, senden ayrılacakmış, ha? Boş versene. Seninle birlikte olduğu için çok şanslı!”

Ona cevap verecek sözcükleri bulamadım. Hiç bulabileceğim miyim emin değildim.

Evin garaj yoluna vardığımızda Griffin'i gördük. Garaj yolunda koşarken gözleriyle sokağı tarıyordu.

"Şu anda onunla konuşamam," dedim kurbağa gibi bir sesle. Addie başıyla onayladı ve beni gölgelerin içine çektikten sonra Griffin'le yüzleşmek için kararlı adımlarla yürüdü.

"Hayır. Yalnızca hayır," dedi Addie. "Seninle konuşmak istemiyor."

Griffin'in yüzü, evin çatısının saçağına bağlı ışıklardan biri tarafından aydınlatılıyordu. Berbat görünüyordu.

Suçluluk, evet ama bunun yanında o gözler üzüntüyle de doluydu.

"Lütfen, Addie. Onunla konuşmalıyım." Griffin saklandığım karanlık yere gözlerini kısarak baktı. "Lütfen, Sophie. Konuş benimle. Açıklamama izin ver. Öyle demek istemedim."

Geriye doğru bir adım attım; onun yakınında olmak istemiyordum... Bahanelerini duymak istemiyordum. Aramıza bir mesafe koymaya çalışarak ön bahçeye doğru bir sıra açelya çalısının arkasından koşarken her iki adımından birinde tökezliyordum.

Griffin'in peşimden gelmemesini umuyordum. Küçük bir parçam duyduklarımı alıp beni ezmeyen bir şey hâline getirene dek anlamını çarpıtmak istiyordu. Ne var ki sesindeki hayal kırıklığını duymayı bırakamıyordum. Griffin şimdi ne söylerse söylesin beni görmek istememişti. Burada benimle birlikte olmak istememişti.

Alabama vardığımda paramparçaydım. Arkamda adımlar kaldırımı döverken kendimi hazırladım.

"Sophie, lütfen benimle konuşur musun?" diye yalvardı Griffin.

Yüzüm arabaya dönüktü. Griffin tam arkamdaydı ve Addie'nin onun arkasında bir yerde olduğunu biliyordum.

Ağzım gerginleşti. "Ebeveynlerim evde kalmama izin verdiğinde çok heyecanlanmıştım çünkü tüm düşünebildiğim seninle

vakit geçirmenin ne kadar eğlenceli olacağıydı. Sadece ikimiz. Ama sen ayrılmak istiyorsun. Benden. Değil mi? Sabırsızlıkla beklediğin bu değil miydi?"

Elini yumuşak bir şekilde omzuma koydu. "Arkanı dön ve benimle konuş," dedi.

Omzumu silkerek elini uzaklaştırdım. "İstediyin bu mu?"

Sözcükleri bulmak için çabaladığını hissedebiliyordum. "Ne istediğimi bilmiyorum, Soph. Şu anda her şey çok kafa karıştırıcı. İlişkımız çok ciddileşti. Lisede son senemizdeyiz. Eğleniyor olmamız gerekirdi!"

Hızla ona döndüm. "Eh, izin ver de bunu senin için kolaylaştırırım. Ayrılmak mı istiyorsun? Tamam o zaman. İlişkımız sona erdi."

Elini bana uzattı ama sıyrıldım. Griffin çılgına dönmüşe benziyordu ve bunun sebebinin olayın gerçekleşme şekli olduğunu düşünmeden edemiyordum. İlk önce ayrılık denemesini yaşayamamıştı.

"Bekle, Sophie. Bu konuda konuşabilir miyiz? Seni seviyorum. Gerçekten seviyorum."

Sözcükleri bir darbe gibiydi. Aylardır bunları söylemesini istiyor ve bekliyordum.

Bunu yapamazdım.

Burada kalamazdım.

"Lütfen kal ve benimle konuş," diye yalvardı Griffin. Dönüp arabama bindim.

Motoru çalıştırdığımda Griffin sonunda kaldırıma geri çekildi ve Addie pencereye koştu. "İzin ver arabayı ben süreyim."

Ona güçsüz bir gülümsemeyle baktım. "Ben iyiyim. Seni sonra ararım, tamam mı? Seni seviyorum."

Pencereye uzandı ve bana çabucak sarıldı. "Ben de seni seviyorum."

Neyse ki Griffin mesafesini korudu.

Birkaç dakika içinde I-20 yolundaydım, Shreveport'a yönelmiştim.

Nonna'nun evine vardığımda harap hâldeydim. Görünüşümü dikiz aynasından kontrol ettim ve rimeli yol yol bulaşmış yabancı bana dik dik bakarken neredeyse çılgık atıyordum. Burnum kırmızıydı, gözlerim şişmişti ve tişörtümde kurumuş sümük olduğundan epey emindim.

Neyse ki ışıkların çoğu kapalıydı; yani büyük ihtimalle annemle dedem dışında evde kimse yoktu. Bu evde kapıdan içeri adımını atar atmaz, uyuyan bedenlerin üstünden atlamak olağandışı değildi. Anneannemle dedemin sekiz çocuğundan altısı burada, Shreveport'ta, dördü ise bu evden birkaç blok uzaklıkta yaşıyordu. Bunun evlerine gidecekleri anlamına geleceğini düşünbilirdiniz fakat genellikle böyle olmazdı. Ama bu akşam sakin görünüyordu.

Arabamı sokağa park ettim ve arka koltuktan çantamı kaptım ama cesaretimi kaybetmeden önce sadece ön kapının basamaklarına ulaşabildim. Bu şekilde içeri giremezdim. Nonna ebeveynlerimi arardı ve onlar da doğrudan buraya gelmediğim için sinirlenirdi. Aynı zamanda Griffin konusunda üzülürlerdi. Onu severlerdi. Tüm çılgınca kurallarına rağmen annemle babam Griffin'e çoktandır ailenin bir parçası gibi davranıyorlardı.

Silindir şeklindeki çantamı yastık olarak kullanıp karanlık basamaklara sırtüstü uzandım ve gözlerimi dolunaya diktim. Annemin kucağına kıvrılıp ağlamaktan başka bir şey istemeyen büyük bir parçam vardı.

Bir yıl. Griffin'e harcadığım boşa zaman. Kahrolası bir yıl.

Neyi gözden kaçırmıştım? İkimiz de okula odaklıydık. İkimiz de üniversiteye gitmeyi sabırsızlıkla bekliyorduk ve istediğimiz okullara girmeyi garantilemeye çalışıyorduk. İlişkimizin ikimizi de mutlu ettiğini sanıyordum.

Ama belli ki Griffin benimle birlikteyken *eğlenmiyordu*.

"Tüm gece dışarıda mı kalacaksın yoksa içeri gelip ne olduğunu bana anlatacak mısın?"

Anneannemin yüzü benimkinin üstüne bir karaltı olarak çöktüğünde az kalsın basamaktan düşecektim.

“Nonna!” Sıçrayarak ayağa kalktım ve tökezleyerek ona sarıldığımda neredeyse ikimizi birden deviriyordum.

Bir eliyle sırtımı sıvazladı. Yeni baştan ağlamaya başladım.

“Ah, canım, içeri gir ve bana ne olduğunu anlat.”

El ele içeri yürüyerek doğrudan mutfağa gittik. Anneannemin mutfağı bu evin kalbiydi. Burası birçok dolabı ve tezgâh alanıyla büyük, ferah bir odaydı. Üzeri resimlerle kaplı buzdolabı şu devasa paslanmaz çelik olanlardandı ve kapağını açarsam, rafların tıka basa yemek dolu olacağını biliyordum. Ada tezgâhın yan tarafı boyunca bir sıra bar taburesi vardı ve kocaman ahşap uzun bir masa komşunun evine doğru bakan bir dizi pencerenin önünde uzanıyordu. Masanın ortasında daima taze çiçeklerle dolu bir vazo olurdu.

Burası evin en sevdiğim odasıydı.

Nonna beni bar taburelerinden birine yönlendirdikten sonra şimdiye dek gördüğüm en ayartıcı çikolatalı pastadan bir dilim kesti. Burada lezzetli yiyecekler hiç eksik olmazdı ve bu akşam da kesinlikle hayal kırıklığına uğratmamıştı.

“Annelerle babanın gidişi sebebiyle ağladığımı sanmıyorum, bu yüzden bunun bir oğlanla ilgili olduğunu varsayıyorum. Adı ne?”

“Griffin,” diye mırıldandım.

“Evet, Griffin. Bana ne olduğunu anlat.”

Pastadan bir parça yemeden önce duraksadım. Nonna’yla her zaman yakın olduğum hâlde ona aşk hayatımı hiç anlatmamıştım.

Tereddüdümü fark etti. “Dört kız çocuk yetiştirdim. Tam burada, bu noktada otururken yeterince kalp kırıklığı hikâyesi dinlediğime seni temin ederim.”

Tuhaf bir kahkaha attım. Nonna söz konusu bu aile olduğunda sorunları düzeltme yeteneğiyle gurur duyardı; problemin çok büyük veya küçük olması fark etmezdi. Kendine engel olamıyordu.

Benim için bir bardak süt doldururken mutfakta gezinmesini izledim. Yaklaşık bir hafta sonra yetmiş beş yaşına girecekti fakat

tek tük gri saç teli ve aksatmadığı cilt bakımı sistemi sayesinde bunu asla anlayamazdınız. Üstelik bu konuda Papa ona sinirlense de hâlâ fidanlığa poşetlerce saksı toprağı ve malç taşıyacak kadar güçlüydü.

Derin bir nefes aldım. “Sana Addie’nin evinde olduğumu söylediğimi biliyorum ama onun yerine başka bir yere gittim. Bir arkadaş parti veriyordu. Buraya gelmeden önce Griffin’i görmek istedim. Tatil boyunca buralarda olacağımı söyleyerek ona sürpriz yapacaktım.”

Nonna’nın kaşları hızla yükseldi. “Eyvah. Bu nadiren iyi sonuçlanır.”

Bir kahkahayı bastırdım. “Kesinlikle haklısın.”

Nonna yanıma oturdu ve ona her şeyi anlatırken kendi pasta diliminden büyük bir lokma aldı. Bitirdiğimde daireler çizerek sırtımı ovdu ve kollarının arasına kıvrıldım. “Tatlı Sophie, şu anda bunun dünyanın sonu gibi hissettirdiğini biliyorum ama öyle değil. Onunla daha fazla zamanını boşa harcamadan önce Griffin’in nasıl hissettiğini görmek daha iyi olmuş.”

Bana bir peçete uzattı ve gözlerimi silip kuruladım. “Fakat aynı şeyleri istediğimizi düşünüyordum.”

“Her şey sürekli değişir. Belki aslında öyle olmadığı hâlde sizin aynı yöne gittiğinizi sanıyordun.”

Pastamı bitirdiğimde beni mutfaktan çıkarıp üst kattaki misafir odasına götürdü. “Ebeveynlerin dönene kadar bu oda tamamen senin. Yarın dükkânda bana yardım edebilirsin. Ellerinin meşgul olması zihninin başıboş dolaşmasını engelleyecektir. Ayrıca Olivia kendisine eşlik etmeden mutlu olacaktır. Diğer herkes okul dışında zaman geçirirken çalışmak zorunda olduğundan somurtup duruyordu.”

Nonna’nın ben küçük bir kızken yaptığı gibi beni yatağın içine sokmasına ve şımartmasına izin verdim. Hatırladığımdan daha iyi hissettiriyordu.

Başıma bir öpücük kondurarak, “Yarın her şey daha iyi görünecek,” dedi.

19 Aralık Cumartesi

Nonna'ya yalancı demekten nefret etsem de yarın olmuştu ve hâlâ her şey oldukça berbattı. Gözlerim onca ağlamadan sonra neredeyse kapanacak kadar şişmişti ve hemen dinmeyecek bir baş ağrım vardı.

Telefonuma göz attım. Otuz iki cevapsız arama ve bir sürü mesaj vardı.

Addie'nin adını buldum ve ona hızlı bir mesaj gönderdim: Ben iyiyim. Biraz sonra seni arayacağım.

Ardından Griffin'in mesajlarını es geçerek Margot'yla olan sohbetimizi açtım.

BEN: Uyanık mısın, Sosis Parmaklar?

MARGOT: Tabii ki uyanığım. Yatağa saplanıp kaldım. Tüm. Gün.

Boyunca. Ama uyuyabilecek kadar rahat edemiyorum. Nonnaların orası nasıl?

BEN: İyi. Ayak parmaklarının arasını nihayet temizlediler mi?

MARGOT: KES ŞUNU!!

BEN: Tikindirici fotoğraflarınla bunu sen başlattın.

MARGOT: Konuyu değiştiriyorum. Bana yiyeceklerden bahset.

Dün akşam Nonna ne hazırlamış? Anneler organik veya GDO'suz olmayan hiçbir şey yememe izin vermiyor.

BEN: Çikolata kremalı ve tepesinde çikolata rendesi olan üç kat çikolatalı pasta. Devasa bir dilim yedim.

MARGOT: ÇOK KÖTÜSÜN. Bana bir dilimini getirmen için banka hesabımdaki her şeyi verirdim.

BEN: Yaptığın internet alışverişlerini iyi biliyorum, bu yüzden banka hesabında ne olduğunu tahmin edebiliyorum ve bu yeterli değil.

MARGOT: Peki, babamla konuşmadan önce seni önden uyarayım. Oraya vardığında aramadığın için kızgın.

Kahretsin! Vardığımda haber vermem gerektiğini tamamen unutmuştum.

BEN: Ne kadar kızgın? Barbie'nin arabasını bir roket gemisine dönüştürmeye çalıştığımız zaman ön pencereyi kırdığımızda olduğu kadar mı kızgın?

MARGOT: Hahaha! O kadar kızgın değil. Nonna'yı aradı ve o da senin duşta olduğunu söyledi.

Nonna'ya borçlanmıştım. Beni tam anlamıyla idare etmişti.

BEN: Bunu itiraf etmek istemiyorum çünkü bunu unutmama asla izin vermeyeceksin... ama keşke orada seninle ve sosis parmaklarınla birlikte olsaydım.

Yüzümü silerek gözyaşlarımı uzaklaştırdım. Hâlâ arabama binebilir ve oraya gidebilirdim. Bununla ilgili sonsuza dek konuşacak olsa bile yatakta Margot'nun yanına yatar ve Noel bitene dek dışarı çıkmazdım.

MARGOT: Ben de burada olmanı dilerdim. Ama sefil hâlde olurdu. Ben sefil hâldeyim. Brad sefil hâlde. Köpeğimiz bile sefil hâlde. Nonna ve Papa'yla kalmakta haklıydın.

Hayal kırıklığına uğramış hissetmemeye çalıştım. Evine gelip gelemeyeceğimi açıkça sorsaydım beni sevinçle kabul edeceğini

biliyordum. Ama huysuz ruh hâlim kuşkusuz onu halihazırda olduğundan daha sefil bir hâle sokardı.

MARGOT: Her şey yolunda mı?

BEN: İyiyim. Sana daha sonra yine mesaj atarım.

Ona neden Griffin'i anlatmadığımdan emin değildim. Belki ona neler olduğunu anlatırsam bunun geri dönülmez bir şekilde gerçek olmasından korkuyordum. Veya belki Margot'un an itibarıyla yeterince endişesi olduğunu bildiğimdendi. Güçlü görünmeye çalışıyordu ama bebekle ilgili kaygılıydı.

Mesajlarımın geri kalanını ve cevapsız aramaları görmezden gelerek telefonu kapadım ve onu komodin çekmecesine bıraktım. Şu anda daha fazlasıyla uğraşamazdım.

Aynadaki yansımam, banyoya giderken düşündüğümden daha korkunçtu. Güzel ağlayan biri değildim. Gözlerimin çevresindeki kırmızılık onları normalden daha koyu gösteriyordu ve normalde bronz renkli olan cildim hastalıklı bir solgunluk içindeydi. Griffin'in beni gördüğünde heyecanlanacağını düşünerek kusursuzlaştırmaya çok uzun zaman harcadığım yumuşak bukleler, dün akşam yatakta bir o yana bir bu yana dönerken mahvolmuştu. Uzun siyah saçlarım şimdi sönük, dolaşık bir karmaşaydı.

Duş alıp saçlarımı kurduğumda biraz daha iyi hissediyordum. Normal ile tam bir felaket arasında derecelenen bir ölçekte acınası bir orta seviye civarındaydım. Sonunda mutfaktan gelen ses korosuna doğru koridorda yavaş yavaş ilerlerlerken kendimi saldırıya karşı hazırladım.

Aile buradaydı.

Ailem coşkulu bir gruptu. Dedem Sicilya'da doğup büyümüştü. Amerika Birleşik Devletleri'nde biraz zaman geçirdikten sonra eve geri dönmesi gerekiyordu ama anneanneme âşık olmuştu. Anlattıklarına göre dedemin annesi onun Louisiana'da kaldığını öğrendiğinde neredeyse uluslararası bir hadise başlatıyormuş.

Onu durduran tek şey, Nonna'nın ailesinin aslen dedeminkinin yakınındaki bir kasabadan gelmesiymiş.

Buraya geldiğimizde babam her zaman zorlanırdı. O tek çocuktuktu ve çekirdek ailesi dışında hiç yakın akrabası yoktu, bu yüzden bazen bunun bir savaş alanına girmek gibi hissettirdiğini söylerdi. Benim için babam kadar kötü olmasa da, Michael dayım hariç Shreveport dışında yaşayan tek grup biz olduğumuz için birazcık yabancı gibi hissederdim.

Halbuki her zaman böyle değildi. Daha küçükken yazlarımın çoğunu ve her bayramı burada, kuzenlerimin ve komşu çocuklarının arasında geçirirdim. Yaz kampı gibiydi. En yakın olduklarım Olivia, kuzenimiz Charlie ve Charlie'nin yan evde yaşayan en iyi arkadaşı Wes'ti. Hatta Olivia'nın babası Bruce Enişte bize Efsane Dörtlü derdi. Ama yaşımız büyüdükçe iyice uzak düşüğümüzü hissetmiştim. O üçü aynı okula gidiyor, aynı kulüplere katılıp aynı takımı destekliyordu. Böylece ben de kendimi kendi kulüplerime ve kendi takımıma adamıştım. Çok geçmeden ziyaretlerim kısalmış ve araları açılmıştı.

Mutfığa girdiğim anda Maggie Mae Yenge beni gördü.

"Eh, işte burada! Seni gördüğüm her seferinde annene daha fazla benziyorsun, söyleyeyim!"

Güneylilerin konuşmasıyla alay eden bazı insanlar olduğunı biliyorsunuzdur. Kaynak malzemelerini teyzemden ediniyor olmalıydı. Annemin erkek kardeşi Marcus'la evli olan Maggie Mae zamanında geniş beyaz elbisesi içinde sosyeteye takdim edilmesiyle şu hakiki Güneyli üst sınıf leydilerden biriydi. Üstelik kendisi bunu unutmamıza izin vermezdi.

Beni göğsüne çekip yapıştırdı ve aşırı iri memelerinin beni boğacağından korktum. "Tanrı seni korusun, tatlım. Aşk yararı duydum. O oğlan Tanrı'nın bir kayaya verdiği sağduyudan bile yoksunmuş."

"İı... teşekkürler, Maggie Mae Yenge." Sanırım.

Mutfakta ailemin yanından teker teker geçerken birkaç dakika içinde yanaklarımdan, alnımdan ve hatta dudaklarımdan (kişisel

alandan hiç anlamayan Kelsey Teyze tarafından) öpüldüm. Ben bar taburelerinden birine usulca otururken teyzelerim, kimin ambrosia meyve salatasının daha iyi olduğu –klasik usulde yapılan Kelsey Teyze’ninki mi yoksa jöleyle yapılan Patrice Teyze’ninki mi– ve Noel’de öğle yemeği için hangisinin servis edilmesi gerektiği hakkındaki tartışmalarına kaldıkları yerden devam etti.

Ben ambrosia salatasına kesinkes karşı olan azınlıktaydım ama bu fikri kendime sakladım.

Maggie Mae Yenge iki kere ikizleri olmuştu – benim yaşıma yakın ikiz kızlar ve çok daha küçük ikiz oğlanlar. İkiz kızlar Mary Jo ile Jo Lynn mutfağın karşısından bana beceriksizce el salladılar, karşılık olarak onlara daha da beceriksizce el salladım. Küçüklüklerinde tüm kıyafetleri üzerlerindeki harfli desen dışında birbirinin eşiydi. Şimdi on sekiz yaşındalarken bile hareketleri birbirlerine *uyumlu*du. Bu çok gülünçtü. Olivia, Charlie ve benden bir yaş büyüklerdi ama hepimiz lise son sınıftaydık. On iki yaşındalarken Florida’da hepimizin paylaştığı apartman daire-sinde kapıyı kilitleyip Charlie’yi üzerinde *Yıldız Savaşları* boxeri dışında bir şey olmadan dışarıda bıraktıklarından beri kuzenim onlara Şeytani Jo’lar diyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse o boxeri baştan hiç giymemeliydi. Bir düşünün: küçük ve dar. Bütün bir hafta boyunca flörtleştigi bir grup ergen kız onu görmüştü ve bunun o zamana dek gördükleri en komik şey olduğunu düşünürdünüz. Kızlar, haftanın geri kalanında Charlie yakınlarından geçtiği her seferinde kıkır kıkır gülmüştü.

Charlie bunu asla atlatamamıştı.

Annemin ikizi olan Lisa teyzem ve oğlu Jake de buradaydı.

“Tatlı Soph! Seni gördüğüme çok sevindim!” Lisa Teyze an-neme öyle çok benziyordu ki onu gördüğümde ağlamamak için kendimi zor tuttum.

“Ben de seni gördüğüm için mutluyum.” Ona normalden biraz daha uzun sarıldım. Hatta annem gibi kokuyordu. “Olivia nerede?”

“Çoktan dükkâna gitti bile,” dedi. “Nonna’nın seni tatil boyunca orada gönüllü çalıştıracağını duydum.”

“Elbette çalıştıracak,” diye cevap verdim bir gülümsemeyle.

Jake beni dürttü. “Lanet olsun, kızım. Bok gibi görünüyorsun,” dedi.

Lisa Teyze kafasının arkasına bir şaplak attı. “Jake, dallama gibi konuşma.”

Jake topallayarak masanın çevresinde boş bir sandalye ararken güldü. LSU’daki kardeşlik cemiyeti evinde aptalca bir şey yaparken, büyük ihtimalle yükseklik ve megalomani içeren bir şey, ayağını kırmıştı ve şimdi şu özel botlardan giyyordu.

Charlie zikzak çizerek oturduğum yere ilerledi ve bana yaklaştığında sırtarak bar taburemden aşağı atladım. Onu uzun zamandır görmemiştim. Bana gevşek bir biçimde sarılmadan önce bir saniye falan duraksadı. Tereddüdü beni biraz şaşırtsa da kollarım derhal ona dolandı ve tüm sabah olduğumdan daha iyi hissettim.

“İyi misin? Nonna bana Griffin’le olanları anlattı,” dedi Charlie sonunda onu serbest bıraktığımda.

Elbette Nonna ona anlatmıştı. Şimdiye dek muhtemelen herkese anlatmıştı.

“Evet. İyiyim.”

Yanımdaki tabureye oturdu. “Erkek arkadaş sorunu dışında nasıl gidiyor?”

Omuz silktim. “Güzel, sanırım. Yoğun. Ya senin?”

Başıyla onayladı. “Güzel. Aynı şekilde yoğun.”

Charlie sessizliğe büründü ve ben kafa patlatarak ona sorabileceğim başka bir soru düşünmeye çalıştım. Of, ne zamandan beri Charlie’yle sohbet etmek bu denli zordu?

Henüz aklıma herhangi bir şey gelmesine fırsat vermeden Charlie konuştu, “Buraladaysan haberin olsun, bu akşamki aile yemeğinden sonra takılmayı planlıyoruz.”

Çok fazla kahve yuttum ve sıcak sıvı genzime kaçtığına öksürdüm. “Bu akşamki aile yemeği mi?” dedim boğulurcasına. Erkek arkadaşımın beni terk etmek istediğini herkes duyduysa,

maruz kalacağıma emin olduğum tüm o acıma bakışlarına katlanabileceğimden emin değildim.

Charlie gülümsedi. “Sen de biliyorsun. Herkesi bir araya toplamak Nonna için zor değildir ve senin ziyaretin kesinlikle ilave masanın ortaya çıkmasına sebep olacak. Sonrasında kalabalıktan uzaklaşmak için Wes’e gidebiliriz.”

Wes yandaki evde yaşıyordu ve Charlie için bir arkadaşın çok kardeş gibiydi. Bunun sebebi esasen Charlie’nin çocukluğunun yarısını Wes’in evinde geçirmiş olmasıydı. Charlie’nin ebeveynleri, ikisi de Sınır Tanımayan Doktorlar için çalışırken Filipinler’de, Ayin Yenge’nin memleketinde tanışmıştı ve ikisi de hâlâ kendilerine ne zaman ihtiyaç duyulsa karşılıksız olarak zamanlarını verirdi. Ebeveynleri evde yokken Charlie ve Sara, Nonna’da kalırdı. Bu da Charlie’nin hemen her zaman soluğu Wes’in evinde aldığı anlamına gelirdi.

“Olivia’yı da gelmesi için ikna ederiz,” dedi. “Efsane Dörtlü... tıpkı eski günlerdeki gibi.”

İçimden gergin bir titreme geçti ama, “Elbette! Kulağa eğlenceli geliyor,” dedim. Charlie sırttı ve bir çörek kaptı. Ben fikrimi değiştiremeden kapıdan çıkmıştı.

Nonna önüme bir parça kış koydu ve kolumu hafifçe sıktı. “Bugün daha iyi hissediyor musun?” diye fısıldadı.

Kahvemi yeniden doldururken başımı olumlu anlamda salladım.

“Bir saat içinde dükkâna gitmek için yola çıkarız, olur mu?”

“Olur,” diye yanıtladım. Zaten şu anda yapacak başka bir şeyim yoktu.

Dükkân esasında yıllar geçtikçe daha ticari bir yer hâline gelen bir semtte eski bir evdi. İşletmelerin çoğu evleri yıkıp yeniden inşa etmeyi tercih etmişti ama Nonna ve Papa bu tatlı, küçük, mavi evi tıpatıp onu buldukları gibi tutmuştu. Arka avlunun tamamı artık çoğunlukla sera alanıyken içerisi bahçe malzemeleri, heykeller ve

diğer avlu ve bahçe süslemeleriyle doluydu. Tamamen insanın içine işleyen bir yuva hissine sahipti.

Biz küçükken arka taraftaki serada saklambaç oynardık ve öndeki çiçek tarhlarına çiçek ekmeye yardım ederdik. Dükkânın önündeki kaldırımında ilerlemeye başladığımda nostalji dalgası beni neredeyse alaşağı ediyordu.

Nonna arka avluya giden yan kapıdan geçerek gözden kaybolmadan önce başıyla verandayı işaret etti. “Olivia içeridedir. Bugün dükkânda ona yardım eder misin?”

Başımınla onayladım ve verandaya çıkan geniş basamakların önünde durdum. Her basamakta sıralanmış kırmızı Noel yıldızı çiçekleri vardı ve yapraklardan yapılmış büyük bir çelenk büyük kırmızı bir fiyonkla ön kapıya asılmıştı. Kapının her iki yanındaki gaz lambalarının alevleri parlıyordu ve oynaşyordu, ayrıca zencefilli çörek kokusu aldığımı yemin edebilirdim.

Büyük bir parçam, her ne kadar bayram havası taşırsa taşısın ön kapıdan içeri girmek istemiyordu. Uzun zamandır Olivia’yla yalnız kalmamıştık ve birdenbire gerilmiştim.

Derin bir nefes alıp kapıyı açtım. Olivia köşede duran eski, çizik içindeki ahşap bir masaya koca bir çuval saksı toprağı taşıyordu. Bazı biberiyeleri saksıdan aktararak dekoratif kaplara geçirmekle meşgulmüş gibi görünüyordu.

“Selam!” dedim. Onu ürkütmüş olmalıydım çünkü çuvalı düştürdü ve ikimizin etrafında bir toz bulutu yükseldi. Onu farkında olduğumdan daha fazla özlemiştim, böylece direncim uçup gitti. Öne uzandım ve bir kolumu ona dolayarak sımsıkı sarıldım.

Charlie gibi o da sarılmama karşılık vermeden önce duraksadı.

“Soph,” dedi kulağıma doğru. “Burada ne arıyorsun?”

Geri çekilip yüzünü inceledim. İkimiz de öksürüyorduk. Ellerimi sallayarak etrafımızdaki havayı temizlemeye çalıştım.

“Annemle babam Margot’yu ziyaret ederken Nonna’da kalıyorum. Annenin sana söylememesine şaşırıdım.”

Olivia başını onaylarca salladı. “Söyledi. Sadece senin *burada* olmanı beklemiyordum.”

“Her şey yolunda mı?” diye sordum. Demek ki aramız tuhaf olacaktı.

Bir şey söylemeye niyetliymiş gibi göründü ama sonra Nonna'nın iniltisini duyduğumuzda durdu. “Yok artık!” dedi Nonna önce aramıza, sonra da yerdeki pisliğe bakarak. “Eh, bir-birimize alık alık bakarak orada dikilip durmayın. Bir süpürge bulun.”

Hemen ardından ikimiz de harekete geçtik.

Olivia'yla birlikte fidanlıktan ayrılırken hava neredeyse karar-mıştı. Önünden geçtiğimiz tüm evler ışıklarla kaplıydı ve yoğun bir trafik vardı; insanlar alışveriş yapıyor veya bayram partilerine gidiyordu.

“Bu konuda konuşmaya hazır mısın?” diye sordu Olivia arabayı sürerken.

Bir an için aramızdaki uzaklıktan bahsettiğini düşündüm fakat sonra, “Bana Griffin'le neler olduğunu anlat,” dedi.

Suratımı ekşittim. Bugün sıkı çalışmıştık ve Nonna haklıydı – aklımı Griffin'den uzak tutmaya ihtiyacım vardı. Oysa şimdi her şeyi kafamda yeniden oynatmak için kendimi zorluyordum. “Şey, şu partiye gittim.” Başparmağımın tırnağını kemirerek hikâyeyi bir kez daha tekrarladım. Kaç kez anlatırsam anlatayım bunu yapmak kolaylaşmıyordu. Üstelik Olivia'ya anlatmak bu kadar zorsa, okula geri dönmek çok daha kötü olacaktı. Okul koridorunda yanımda Griffin olmadan yürüyene dek ayrılık haberimizin bayatlaması için bir Noel mucizesi gerekiyordu.

“Ah, Sophie. Çok üzgünüm,” dedi Olivia. “Gerçekten hiç eğlenceli olmadığını mı söyledi?” Sesinin tonundan Olivia'nın da benim kadar şaşırıldığı anlaşılıyordu.

Bir inilti koyuverip, “İma ettiği buydu,” dedim.

Olivia kaşlarını çattı. “Eskiden tanıdığım Sophie aşırı eğlence-liydi. Sorun belli ki *onda*.”

Zihnim *eskiden tanıdığım Sophie* kısmının etrafında dönüyordu.

Bu ne anlama geliyordu? Ama ona sormadan Olivia, "Eh, şimdi buradasın ve Griffin'in keyfimizi kaçırmamasına izin vermeyeceğiz. Sen buradayken yapacak eğlenceli bir şeyler bulacağız, tıpkı eski günlerdeki gibi. Tatil boyunca bir dolu parti olacak," dedi.

Başımı olumlu anlamda salladım fakat nedense, hemen hemen kimseyi tanımadığım gürültülü bir partide takılmak bana çekici gelmiyordu.

Nonna ile Papa'nın evinin önünde durduk. Garaj yolu ve bloğun yarısı arabayla doluydu, böyle olunca Olivia park edecek bir yer arayarak hızını azaltıp sokakta ilerlemeye devam etti. "Herkes sana Griffin'i soracak. Haberler bu ailede fazla hızlı yayılır. Nonna bir kişiye anlatır. Sonrasında sanki bir telefon zinciri etkinleştirilmiştir ve bir saat içinde herkes her şeyi öğrenir."

"Biliyorum. Bu sabah kahvaltıda hepsi biliyordu. Ayrıca annen çoktan anneme haber vermiş."

Telefonum hâlâ evin üst katındaki çekmecedeydi ancak annem fidanlığa kadar izimi sürmüştü. Bu telefon konuşması istediğim bir şey değildi. Hiç değilse annem benim için o kadar üzölmüştü ki dün akşam doğrudan Nonna'ya geçmediğimden bahsetmemiştii bile. Arkadan Margot'nun, "Söyle ona, daha fazla fotoğraf gönderdim!" diye bağırdığını duyduğumda ister istemez gülmüştüm.

"Maggie Mae Yenge'nin saçmalıklarıyla moralini bozmasına izin verme," dedi Olivia. "Mary Jo'nun erkek arkadaşının hem LSU hem de Bama tarafından kapılmaya çalışıldığından ve Jo Lynn'in erkek arkadaşının A&M'den erken kabul mektubu aldığından söz etmek için her bahaneyi kullanır."

"Birilerinin Şeytani Jo'larla çıktığına inanmak güç."

"Charlie de aynen böyle söyleyip duruyor." Olivia arabanın motorunu kapattı ve ikimiz de gözlerimizi eve diktik.

"Buna hazır mısın?" diye sordu.

"Olabileceğim kadar hazırım."

İçeri adımımızı attığımızda saf kaosla karşılandık. Daha küçük kuzenler koridorlarda scooterlarla, kaykaylarla ve birbirlerinin sırtında yarışlıyordu.

Bizi kucaklarlarken, "Selam Sophie! Selam Olivia!" diyen minik sesler çınladı. Yanımızdan geçen ufaklıklardan sonuncusu, en küçük kuzenlerimden Webb'di. Koridorda scooterıyla uçarcasına giderken üzerinde siyah boxer ve bir Superman tişörtü vardı.

"Webb," dedim. "Pantolonunu giymeyi unutmuş görünüyorsunuz."

Olivia bir elini sallayarak onu gönderdi. "Pantolon karşıtı bir dönemden geçiyor. Evdeyse, herhangi bir evdeyse, pantolon giymeyi reddediyor."

Papa ile dayalımdan ve eniştelereimden birkaçı televizyonun önüne kurulmuş maç hakkında tartışıyordu. Eğilerek Papa'nın yanağına bir öpücük kondurdum. Charlie ve diğer kuzenlerimden biri olan Graham bu akşamüstü Nonna serada meşgulken dedemi zi fidanlıktan gizlice çıkararak balık tutmaya götürmüşlerdi.

"Kaç tane yakaladınız?" diye fısıldadım.

Papa kıs kıs güldü ve saçlarımı karıştırdı. "Beş ama anneannene söyleme."

Papa'nın bir molaya ihtiyacı olduğunu fark edince, Charlie ve Graham'dan gelip onu almalarını isteyen kişi Nonna'ydı kuşkusuz.

Mutfığa girdiğimizde, "Kızlarım gelmiş," diye seslendi Nonna ocağın başından. *Herkesse Ciao** önlüğünü giyiyordu ve una batıp çıkmış gibi görünüyordu. "Neden siz ikiniz masayı kurmuyorsunuz? Neredeyse hazırız."

Olivia suplaları kaptı, ben de tabaklarla onu takip ettim.

"Sophie," diye seslendi Camille Yenge. Nonna'nın yanındaki tezgâhta salataya kruton serpiştiriyordu. "Erkek arkadaşınla ne oldu? Hem bu Paige denen kız da kim? Seni onunla mı aldatıyordu?"

Olivia omzunun üzerinden bana bir bakış attı, ardından gözlerini devirdi. *İşte başlıyoruz.*

"Paige diye bir kız yok. Arkadaşı Parker'la konuşuyordu," diye cevap verdim.

Her iki kalçasında birer kızını taşıırken diğer bir kızı da ba-

---

* (İt.) Merhaba -çn

cağına tutunan Kelsey Teyze topallayarak içeri girdi. Genellikle kendisine yapışmış dördüncü bir küçük kız daha olurdu, bu yüzden hangisinin eksik olduğunu görmek için alanı taradım.

“Birdie nerede?” diye sordum ona.

Kelsey Teyze hızla kontrol etti; görünüşe göze küçük kızlardan birinin eksik olduğunu yeni fark ediyordu. Gözlerini devirdi ve kocasına bağırdı. “Will? Birdie sende mi?”

Boğuk bir *evet* karşılığı hızla geldi.

Başını iki yana salladıktan sonra odanın içinde ilerlemeye devam etti. “Senden ayrıldığına inanamıyorum,” dedi kendisine yapışık üç kızını duvar boyunca sıralanmış mama sandalyelerine teker teker bırakırken.

“Sanırım suçu daha çok *Ayrılmaya Niyetlenmek*, Kelsey,” diye ekledi Nonna.

Telefon zincirinin sorunu birçok ayrıntının karışmasıydı.

Maggie Mae Yenge homurdandı. “Eh, ben ondan hiç hoşlanmadım. Sadece gözlerine bakarak hayırsız biri olduğunu anlayabilirdiniz. Mary Jo’nun erkek arkadaşı gibi değildi. LSU ve Bama onu elde etmek için *ölüp bitiyor*. LSU’yu seçmesini umuyoruz; müstakbel damadım oyunkurucu olsa bile Bama’yı destekleyebileceğimi zannetmiyorum.”

Olivia öğürme taklidi yaptı.

“Geçen yaz arabanın lastiğini tamir etmene yardımcı olduğunda Griffin’in çok kötü olduğunu düşünmüyordun,” dedi Sal Dayı.

“Aman. Tabii ki yardım etti. Etmek zorundaydı – oracıkta duruyordu. Dahası Jo Lynn’in mühendislik okuyabilmek için A&M’de tam burs kazanmış erkek arkadaşının önünde iyi görünmeye çalışıyordu sadece.”

Charlie, Graham ve Graham’ın ablası Hannah ilave masayı ve sandalyeleri yerleştirdikleri odanın diğer tarafında gülüyordu. Graham, Olivia’nın abisi Jake’le aynı yaşıydı ve ikisi de LSU’ya gidiyordu. Doğrusu Graham’ın da kırık ayak botlarından giymemesi beni şaşırtmıştı çünkü Jake vahşi ve çılgın bir şey yaptığında Graham genellikle hemen arkasında olurdu.

Charlie'nin kız kardeşi Sara büyük bir hediye sepeti taşıyarak içeri girdi. Uzun, siyah saçları neredeyse sırtının yarısına kadar iniyordu, yanakları bebek tombulluğunu kaybetmişti ve hatırladığımdan beş-on santim daha uzundu. Onu son gördüğümden beri bu kadar çok değişmiş olması benim için şoke ediciydi.

"Nonna, bu ön verandada duruyordu," dedi Sara sepeti tezgâha koymadan önce.

"Ah, ne kadar hoş," dedi Nonna kartı okurken. "Sokağın karşısındaki Dethlofflardan geliyor."

"Sara ne zaman bu kadar büyük görünmeye başladı? Ve göz kamaştırıcı?" diye sordum Olivia'ya.

"Son birkaç ayda ciddi bir büyüme atağı sergiledi. Charlie hiç mutlu değil çünkü şimdi okuldaki tüm oğlanların kızda gözü var," diye cevapladı. "Ayrıca ekimde birinci sınıfların yuvaya dönüş kraliçesi seçildi!"

"Öyle mi? Nasıl olur da benim bundan haberim olmaz?" diye sordum.

"Bilmiyorum." Olivia omuz silkti. "Son zamanlarda buralar da değildin sanırım."

Mutfak kapısı çarparak açıldı ve Patrice Teyze, Ronnie Enişte, Denver ve Dallas birbirinin eşi kazaklarla –sevimli tarzda değil– içeri girerken hepimiz döndük. Denver'la göz göze geldik ve başımla kazağı işaret ettim. Başını iki yana sallayarak annesini gösterdi. Elimde olmadan güldüm. Bu zavallı çocukların hiç şansı yoktu, özellikle de Patrice Teyze isimlerini oğlanlara hamile kaldığı yerlere göre verdiğini herkese anlatmayı sevdiğinden.

Iyy.

Lisa Teyze bir kolunu bana doladı. "Ben ondan hoşlanıyordum. Ama işlerin böyle sonuçlanmasına üzülüm – sen bundan daha iyisini hak ediyorsun."

Akşam yemeğini sağ salim atlatmam mümkün değildi.

"Sophie için endişelenmeyin. Ben her şeyi hallettim," dedi Nonna ve oda birdenbire sessizleşti.

"Ah, hayır. Bu iyi bir şey olamaz," diye alçak sesle mırıldandım.

“Anne, ne dolap çeviriyorsun?” diye sordu Lisa Teyze.

Nonna gücenmiş görünmeye çalıştı ama hepimiz onun herkesin işine karışmayı sevdiğini biliyorduk. “Hayat size limon verdiğinde, derhal kontrolü elinize alırsınız.”

“Bu tabirin böyle devam ettiğinden kuşkuluyum,” dedi Graham.

“Sadece bir veya iki randevuya ihtiyacı var, bilirsiniz, aklını detlerinden uzaklaştırmak için,” diye ekledi Nonna.

Maggie Mae Yenge konuşmanın gittiği yerle fazla ilgili görünüyordu. “Kızlar ve ben onun yaşında bazı bekâr oğlanlar tanıyoruz.”

Sal Dayı’nın başı hızla kalktı. “Sen ona birini ayarladıktan sonra benim de aklımda benim için çalışan iyi bir oğlan var.”

“Ah! Ah!” diye haykırdı Patrice Teyze. “Bir fikrim var! Her birimiz onun için birini seçelim! Bana kalırsa bu...”

Ve derken herkes hep bir ağızdan konuşuyordu.

“Neler oluyor?” diye sordum ortaya. Ben bu deliliği durdurmadan Nonna uzun beyaz bir kasap kâğıdı çıkardı.

“Bu çok eğlenceli olacak!” dedi. Birkaç teyzem tezgâhın toparlanmasına yardım etti ve Nonna kâğıdı serdi. Sonra bir kalem kapıp tarihleri yazmaya başladı: Yarından başlayarak yılbaşı gesine kadar devam ediyordu.

“Sara, gel de bana yardım et,” diye rica etti Nonna.

Sara odanın karşısından fırladı ve Nonna’nın kâğıdı kiler kapisinin yanındaki panoya bir raptiyeyle tutturmasına yardım etti. Yardım etmekte bu kadar çabuk davrandığı için ona somurttuğumda ise Sara karşılık olarak bana göz kırptı.

Arka kapıdaki hareket dikkatimi çekti ve Wes’in başını içeri uzattığını gördüm. Charlie ona içeri gelmesini işaret etti.

Onu da bir süredir görmüyordum. Koyu renk saçlı ve bronz tenli Sicilyalılardan oluşan ev halkının arasında Wes’in sarı saçları ve soluk ten rengi göze çarpıyordu. Hatırladığımdan daha uzun görünüyordu ve eskiden olduğu kadar cılız değildi.

Graham ile Charlie'nin yanına oturdu ve sorgulayan bir bakışla kâğıdı işaret etti.

İkisi de omuz silkti. Fakat bu durumun nereye doğru gittiğiyle ilgili oldukça iyi bir tahminim vardı ve bu beni dehşete düşürüyordu.

Nonna kâğıdın yanında dikilmiş, Vanna White tarzında onu işaret ediyordu. "Bu sayede Sophie hayırsız eski erkek arkadaşını unutacak."

Gözleri bana çevrilene dek Wes odayı aradı. Başını yana eğdi ve bir kaşını kaldırdı; ben de ona hafifçe, mahcup bir şekilde gülümsedim.

"Aramızda iyi, bekâr oğlanlar tanıyan yeterince kişi kesinlikle vardır. Sophie'ye birkaç kör randevu ayarlayacağız ve yılbaşından sonra okula döndüğünde adı-her-neyse eski erkek arkadaşını güçbela hatırlayacak."

"Griffin," diye destek verdi Jake.

Nonna gözlerini devirdi. "Teşekkürler, Jake."

Aman. Tanrım. Masanın altına saklanmama ramak kalmıştı.

"Bu kötü bir fikir," dedim odanın arkasından, niyetlendiğimden daha yüksek sesle. "Üstelik yılbaşında evde olacağım. Annem ve babam doğum günü partin için geri dönecekler. O gece için şimdiden planlarım var!"

Açıkçası o planlar Griffin'i içeriyordu ama yine de bunun olmasına izin veremezdim.

Nonna bir elini havada sallayarak itirazlarımı reddetti. "Çoktan annenle konuştum. Parti için geldiklerinde hafta sonu boyunca kalacaklar, yani yılbaşı gecesinde burada olacaksınız."

Bu yaşanıyor olamazdı.

Papa mutfağa girdiğinde ona koştum. "Papa, Nonna aklını kaçırmış. Benim için randevular ayarlıyor. Tanımadığım erkeklerle."

Papa gözünde bir parıltıyla Nonna'ya baktı. "Nonna kendini bir çöpçatan olarak görüyor. Ve kafasına bir şeyi koyduğunda ona ters düşmem."

“Bilmez miyim,” diyerek lafa karıştı Michael Dayı. “Sophie, yapabiliyorken kaç kurtul. Annem yıllardır bana birini ayarlamaya çalışıyor.” Michael Dayı sekiz çocuğun en küçüğüydü ve evli olmayan tek kardeşti.

“Michael, sana ayarlamaya çalıştığım son üç adama bir şans verseydin senin için kusursuz olacaktı,” dedi Nonna. Sonra hızla bana döndü. “Sophie, bu eğlenceli olacak. Güven bana.”

“Bu yaşanıyor olamaz,” diye mırıldandım. Keşke topuklarımı birbirine vurup kendimi Margot’un evinde bulabilseydim.

“Olmaz dersen asla olmaz,” dedi Maggie Mae Yenge, ardından sordu, “Peki bu nasıl işliyor?” Hevesle bekliyordu.

Eğer işin içinde o da varsa, bunun korkunç bir biçimde sonlanacağı garantiydi.

Nonna altdudağını çiğniyordu. Belli ki bu saçmalığı doğaçlama uyduruyordu. “Noel arifesinde ve Noel gününde hiçbir randevu olmayacak... Böylece on randevu için on boş gün kalıyor. Oğlanlar onunla aynı yaşta olmalı. Ah! Bir de Sophie’nin ne bekleyeceğini bilmesi için randevunun sabahında etkinliği bildirmeniz gerekiyor.”

“İsimlerini öğrenmeyecek mi?” diye sordu Olivia.

“Hayır. O zaman bu bir kör randevu olmazdı,” diye yanıtladı Nonna.

“Yani *herhangi birini* seçebilir miyiz?” diye sordu Jo Lynn.

Charlie’nin kafası hızla yukarı kalktı, gözleri beni buldu. Başını hızla iki yana sallarken dudaklarını oynatarak tekrar tekrar *Şeytani Jo’lar* diyordu.

“Bunda hiç söz hakkım var mı?” diye araya girdim.

Oda sessizleşti ve herkes gözlerini bana dikti. Nonna’nın yüzü yumuşadı. “Bir dakika benimle dışarı gel, Sophie.”

İnsanların ve oyuncakların arasından dolanarak ilerlerken yüzümün hissettiğim kadar kırmızı olmaması için dua ediyordum. Yanından geçerken Lisa Teyze elimi sıktı.

Arka verandaya çıkar çıkmaz Nonna beni kendine çekip sarıldı.

“Seni çok sık göremiyoruz, ayrıca bu kadar üzgün ve kırgın olmandan nefret ediyorum. Ben yalnızca bunun eğlenceli olabileceğini düşünmüştüm... bir macera gibi. Sana her gün sabırsızlıkla bekleyeceğin bir şey verecek. Hem randevular bir felaket olsa bile, bittiklerinde gülecek bir şeyimiz olacak.”

Geri çekilip ona baktım. “Zavallı gibi hissediyorum. Dahası şu anda kimseyle randevuya çıkmaya hazır değilim.”

Nonna kıkırdadı. “Sana sonraki erkek arkadaşını bulmaya çalışmıyorum. Bu sadece eğlencesine. Bana güven.”

Eğlence.

Griffin’in dilediği şey. Görünüşe göre ilişkimizde eksik olan buydu. Olivia’nın *eskiden* tanıdığı Sophie bununla doluydu. Acaba artık eğlenceli değil miydim?

“Bunu yapacaksam bir şartım var,” dedim.

“Nedir?”

“Bir kaytarma hakkım olacak. Herhangi bir sebeple randevulardan birine gitmek istemezsem gitmek zorunda olmayacağım. Hiçbir soru sorulmayacak.”

Nonna bunu değerlendirirken kaşlarını çattı. “Anlaştık. Öyleyse ne diyorsun?”

Sonunda başımı olumlu anlamda salladım ve Nonna’nın yüzü sevinçle parladı.

“Harika! Eğlence başlasın!”

Beni mutfağa geri çekti ve tüm sohbet durdu.

“Kabul etti!” dedi Nonna. Ailem abartısız tezahürat etti. “Şimdi, bakalım panoyu doldurabilecek miyiz? Ben başlıyorum.” Nonna beyaz kâğıda doğru yürüdü ve 31 Aralık’ın altına kendi adını yazdı.

“İ... Nonna? Benim yaşımda akrabam olmayan bir oğlan tanıyor musun ki?” diye sordum. Sesimdeki gerginliği fark ettiğini biliyordum.

Başını hızla çevirdi. “Elbette tanıyorum. Henüz kimi seçeceğimi bilmiyorum ama birini bulacağım!”

Müthiş. Yeniyılı... biriyle birlikte geçirecektim.

Bu kesinlikle bir felaket olacaktı.

Papa ayaklarını sürüyerek kâğıda yaklaştı ve tarihlere uzun uzun baktı. “Nonna’nın doğum günü partisinin akşamı olduğundan otuzundaki randevuyu ben seçsem? İyi birini seçeceğim.” Adını karaladı.

On randevu ve iki tanesi anneannemle dedem tarafından ayarlanıyor. Mükemmel.

Papa kâğıttan uzaklaştıktan sonra baraj kapakları açıldı. Herkes tarih seçmek için izdiham yarattı. Ben odanın arka tarafında durarak dehşet içinde izliyordum. Odada gün talebinde bulunmayan benden başka tek kişi Wes’ti.

Masada daha yakınımaya kayd. Benim kendi adıma utandığım kadar benim için utandığını anlayabiliyordum.

“Bu yaşanıyor olamaz,” dedim.

Bana bakmak için döndü. “Seni bir süredir görmüyordum. Nasılsın?”

Başıyla panoyu işaret ettim. “Bu aşağı yukarı her şeyi açıklıyor.”

Wes bir kahkaha attı. “Evet, sanırım öyle.”

“Sen nasılsın?” Hâlâ birlikte misin...” Aman Tanrım, biriyle birlikte olduğunu duymuştum ama kızın adını unutmuştum.

“Laurel’la mı?”

“Evet, Laurel’la.”

Başıyla onaylayıp omuz silkti. Bunun ne tür bir yanıt olduğundan emin değildim.

“Bizden bir sınıf büyüktü, değil mi?” diye sordum.

“Evet, şimdi LSU’da.”

Elimi saçlarımın arasından geçirdim, panoyu görebilmek için herkesin işini bitirmesini beklerken huzursuzdum. “Yani uzak mesafe olayını sürdürüyorsunuz?”

Wes başıyla onaylasa da ayrıntıya girmedi. İkimiz de panoya bakmakla meşgulduk. Aslında annemin en büyük abisi Sal’i ve son randevu tarihine sahip olmak üzere Michael Day’yla giriştiği itişme savaşını izliyorduk.

Nonna yanlarında dikilirken yüzünden saf neşe akıyordu.

Michael Dayı bedenini Sal Dayı'nınkinin önüne sıkıştırdı ve kalçasını dışarı çıkararak onu etkili bir hamleyle itip uzaklaştırdı, ardından boş alana adını karaladı.

Michael Dayı arkasını döndüğünde yüzünde zafer kazanmış bir ifade vardı. Sal Dayı kâğıda yaklaşıp Michael'ın adının üstünü çizip yanına kendininkini yazdı. Michael Dayı gülmekle o kadar meşguldü ki bunu gözden kaçırdı.

Evlere şenlik.

Olivia yanıma geldi. "Charlie ve ben randevulardan ikisini aldık. Yalnızca birkaçı için endişelenmen gerekecek."

Derin bir nefes verdim. "Teşekkürler."

Buna daha fazla dayanamayarak tabloya doğru yürüdüm.

20/12	<i>Olivia</i>
21/12	<i>Patrice</i>
22/12	<i>Charlie</i>
23/12	<i>Sara</i>
24/12	BOŞ
25/12	BOŞ
26/12	<i>MJ/JL</i>
27/12	<i>Camille</i>
28/12	<i>Maggie Mae</i>
29/12	<i>Michael SAL</i>
30/12	<i>Papa</i>
31/12	<i>Nonna</i>

Charlie yanımda durup fısıldadı. "En azından Şeytani Jo'lar bir günü paylaşmak zorunda."

“Evet ama Maggie Mae Yenge’nin de bir günü var ki bu daha iyi değil,” diye fısıldayarak karşılık verdim. Olivia ve Charlie’nin randevuları iyi olacaktı ve Papa ile Nonna büyük ihtimalle dükkânlarından birini seçeceklerdi. En çok Patrice Teyze’ninki için endişeliydim.

O tuhaf biriydi.

“Tamam, heyecan sona erdiğine göre yemek yiyelim!” diye seslendi Nonna.

Sanki bende iştah kalmıştı.